

Îmân

Vad är Îmân enligt Ahl-us-Sunnah?	2
När anses en person vara troende?	5
Kan man vara Muslim utan handlingar?.....	6
Ingen tro utan tal och handling	7
Ingen nytta i tron utan handling och vice versa.....	8

Vad är Îmân enligt Ahl-us-Sunnah?

Författare: Imâm Ibn Battah al-'Ukbarî
Källa: ash-Sharh wal-Ibânah, sid. 192-201
Maktabah al-'Ulûm wal-Hikam, 1423/2002

Det första vi kommer att nämna är det Allâh har förpliktigt Sina tjänare med, sänt Sitt sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) med och uppenbarat Sin Bok med, nämligen tron på Allâh ('azza wa djall). Detta innebär att man bekräftar det Han har sagt, beordrat, förpliktigt och förbjudit via sändebuden och de uppenbarade skrifterna. Detta är vad sändebuden har sänts med. Han ('azza wa djall) sade:

”Vi har aldrig sänt en profet före dig utan att uppenbara för honom: ”Det finns ingen sann gud än Jag – dyrka Mig!”” (21:25)

Att bekräfta detta gör man genom att säga det med tungan, bekräfta det med hjärtat och handla utmed det med kroppsdelarna. Den stiger med hjälp av många handlingar och fina uttalanden på samma sätt som den sjunker med olydnad. Den har en början för att därefter stiga gränslös. Allâh ('azza wa djall) sade:

”De som kände sin tro växa när människorna sade till dem att människor har dragits samman mot dem och att de borde vara på sin vakt, och svarade: ”Vi behöver ingen annan hjälpare än Allâh och Han är Den som bäst tar hand om angelägenheterna.”” (3:173)

”Och att de som tror skall få sin tro att växa.” (74:31)

”För att de skall få sin tro att växa.” (48:4)

234 – Mu'âdh bin Djabal sade till en man:

”Kom, låt oss sitta och tro en stund.”

Det vill säga påminna oss om Allâh så att vår Îmân stiger. Och allt som stiger sjunker.

Därefter kommer frågan kring Undantaget i Îmân, nämligen att person säger:

”Jag är troende om Allâh vill.”

Detta brukade 'Abdullâh bin Mas'ûd säga. Därefter följdes han i denna fråga av följande lärda:

'Alqamah.
al-Aswad.
Abû Wâ'il.
Masrûq.
Mansûr.
Mughîrah.
Ibrâhîm an-Nakha'î.
al-A'mash.

Hammâd bin Zayd.
Yazîd bin Zarî´.
Bishr bin Fadhl.
Sufyân bin Habîb.
Sufyân ath-Thawrî.
Ibn-ul-Mubâarak.
al-Fudhayl bin ´Iyâdh.

Det finns fler än dessa, men att nämna alla skulle innebära att boken skulle bli för lång.

Detta undantag gäller något säkert. Allâh (´azza wa djall) sade:

”Om Allâh vill skall ni helt visst stiga in i den Heliga moskén i fred.” (48:27)

235 – Profeten (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) sade:

”Jag hoppas att jag kommer att vara den bland er som fruktar Allâh (´azza wa djall) mest.”

236 – Dessutom sade han till de döda:

”Vi kommer, om Allâh vill, förenas med er.”

Detta är alltså ett undantag sammanbundet med övertygelse. Vad som däremot är obligatoriskt, är att man vet hur och när man använder sig av detta undantag så att inte motsättaren får för sig att man tvivlar.

237 – Sufyân ath-Thawrî och Ibn-ul-Mubâarak brukade säga:

”I våra ögon är människorna troende beträffande domar och arv. Däremot vet vi inte vad Allâh (´azza wa djall) anser om dem. Inte heller vet vi vilken religion de kommer att följa när de dör.”

Detta undantag berör framtiden, ty en tjänares uttalande ”Jag är troende om Allâh vill” betyder ”Jag är troende om Allâh godtar min tro”. Detta är precis som mannen som säger efter att ha förrättat bönen:

”Jag har förrättat bönen och hos Allâh ligger godtagningen.”

Samma sak gäller vallfärden, fastan och all annan handling. En persons undantag gäller alltså det han tar det sista andetaget med och att Allâh accepterar det från honom, inte att han tvivlar på det han säger och gör.

Islâms samröre med Îmân

Därefter skall man veta att Islâm inte är Îmân. Islâm är ett ord och betyder ”religion” och Îmân är ett ord och betyder ”bekräftelse”. Allâh (´azza wa djall) säger:

”Du tror oss inte fastän vi säger sanningen.” (12:17)

Det vill säga bekräftar. Verser som stöder det vi säger är många i antal. Till dem hör:

”Ökenaraberna säger: ”Vi är troende.” Svara dem: ”Ni är inte troende – säg i stället: ’Vi är Muslimer!’” (49:14)

En person kan gå ut ur Îmân till Islâm och det enda som tar ut honom ur Islâm är Shirk eller att han nekandes avvisar en av Allâhs (‘azza wa djall) förpliktelse. Skulle han däremot låta bli att göra dem för att han ser lätt på dem och utav lathet, befinner Han sig under Allâhs Vilja; Han straffar honom om Han så vill och Han förlåter honom om Han så vill.

När anses en person vara troende?

Författare: Imâm Abû Bakr al-Âdjurrî
Källa: Kitâb-ush-Sharî'ah, sid. 125-127
Dâr Ihyâ' at-Turâth al-'Arabî, 1420/1999

Håll fast vid er kunskap – må Allâh förbarma Sig över oss och er – att Muslimernas lärda är upprättade på följande: Îmân är obligatorisk för samtliga skapelser och det innebär att bekräfta med hjärtat, besanna med tungan och handla med kroppsdelarna.

Därefter skall ni veta att hjärtats kunskap och bekräftelse inte belönas utan tungans uttalade Îmân. Likaså belönas inte hjärtats bekräftelse och tungans yttrande utan kroppsdelarnas handlingar. Först när dessa tre egenskaper finns i en person kan man säga att han är troende (Mu'min).

Detta har bevisats av Boken, Sunnahn och Muslimska lärda.

Vad gäller beviset för att hjärtat är ålagt Îmân, är det Allâhs (´azza wa djall) Ord:

”Sörj inte, du sändebud, över dem som tävlar med varandra om otron – några är sådana som har tron på sina läppar, men inte i sina hjärtan.” (5:41)

Detta hör till det som bevisar för dig att hjärtats kunskap om Îmân är bekräftelse och kännedom. Om inte hjärtat bekräftar det tungan yttrar tillsammans med handlingar, finns det ingen nytta i uttalet. Ha därför kunskap om detta!

Beviset för att tungan är ålagd Îmân, är Allâhs (´azza wa djall) Ord:

”Säg: ”Vi tror på Allâh och på det som har uppenbarats för oss och det som uppenbarades för Ibrâhîm...”” (3:84)

255 – Dessutom sade profeten (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam):

”Jag har beordrats att strida mot människorna till dess att de säger: ”Det finns ingen sann gud utom Allâh och Muhammad är Allâhs sändebud”.”

Vad gäller Îmân som har ålagds kroppsdelarna som en bekräftelse till det som finns i hjärtat och på tungan, är Allâhs (´azza wa djall) följande Ord bevis för det:

”Förrätta bönen och betala allmosan.” (2:43)

Handlingar med kroppsdelar bekräftar den Îmân som finns i hjärtat och på tungan. Den som inte bekräftar sin Îmân med handlingar, som bönen, allmosan, fastan, vällfärden, Djihâd och dylikt, och nöjer sig med kunskap och uttal, är inte troende. Inte heller är denna kunskap och detta uttal till någon nytta för honom. När han låter bli att handla, anklagar han sin egna Îmân för lögn, ty handlingar bekräftar ens Îmân – och hos Allâh ligger all framgång.

Kan man vara Muslim utan handlingar?

Talare: Imâm 'Abdul-'Azîz bin Bâz
Källa: Kassettbandet "at-Ta'liq 'alâ Fath-il-Madjîd", band 2

Fråga: Är man Muslim om man vittnar att det inte finns någon sann gud utom Allâh och tror på det med hjärtat utan att utföra någon handling?

Svar: Nej, han är inte Muslim till dess att han enbart dyrkar Allâh med sina handlingar, sin fruktan, sitt hopp, sin kärlek, förrättningen av bönen och anser att Allâh har beordrat det och det och förbjudit det och det. Man kan inte föreställa sig att en Muslim tror på Allâh utan att handla. Denna föreställning är grundlös. Man kan inte föreställa sig att det härrör från någon, ty Imân får honom till handlingar. Det vill säga en sann Imân.

Ingen tro utan tal och handling

Författare: Shaykh-ul-Islâm Ibn Taymiyyah
Källa: Madjmû' -ul-Fatâwâ (4/372-378)
Dâr-ul-Wafâ', 1422/2001

Det är omöjligt att en man är troende med en stadig Îmân i hjärtat och lever ett helt liv utan att falla en enda gång på ansikte inför Allâh, fasta i Ramadhân, betala allmosan eller vallfärda till Hans Hus efter att Han har ålagt honom allt detta. Detta är omöjligt. Detta härrör endast från en person med hyckleri (Nifâq) och kätteri (Zandaqah) i hjärtat, inte en person med korrekt Îmân.

Det har klargjorts att religionen måste bestå av tal och handling och att det är omöjligt att en person tror på Allâh och Hans sändebud med hjärtat, eller hjärtat och tungan, utan att förrätta en obligatorisk och yttre handling; han förrättar inte bönen, betalar inte allmosan, fastar inte och inte heller gör han någon annan obligatorisk handling.

På så sätt tror inte en person på Allâh och Hans sändebud om han inte utför någon obligatorisk handling vars förpliktelse endast Muhammad (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) kommer med.

Den som säger att man kan ha en obligatorisk Îmân utan att utföra något obligatoriskt, oavsett om han anser dessa förpliktelser vara sammanbundna med den eller en del av den, har misstagit sig klart och tydligt. Detta är innovationen Irdjâ' vars anhängare kritiserades hårt av Salaf och Imâmerna. De uttalade sig riktigt hårt mot dem, vilket är allmänt känt.

Ingen nytta i tron utan handling och vice versa

Författare: Imâm Ibn Qayyim-il-Djawziyyah
Källa: al-Fawâ'id, sid. 137
Maktabah ar-Rushd, 1424/2003

Îmân har ett yttre och ett inre. Dess yttre är tungans tal och kroppsdelarnas handling medan dess inre är hjärtats bekräftelse, underkuvelse och kärlek.

Det yttre gagnar inte utan det inre, även om det får ens liv och egendom att skyddas.

Det inre gagnar inte utan det yttre, förutom om man råkar ut för något som omöjliggör det, t ex oförmåga, tvång eller rädsla för döden.

Att den yttre handlingen uteblir samtidigt som det inte förekommer något hinder, tyder på att det inre är förstört och att det är tomt på Îmân. Bristen i det ena bevisar bristen i det andra och styrkan i det ena bevisar styrkan i det andra.

Tron är Islâms hjärta och kärna, medan övertygelsen är Îmâns hjärta och kärna. All kunskap och handling som inte får Îmân och övertygelse att stiga, är förstörd, och all Îmân som inte leder till handling, är förstörd.